На нашому кутку був хлопець Архип. З ним нам не веліли товаришувати, бо він був злодійкуватий дуже й брехливий.

Пішов той Архип до своєї бабусі — кликати в гості, а бабусі вдома нема. Він тоді знайшов ключа, одімкиув комору, нагибав у скрині глечик із медом і впорав його мало не ввесь. На другий день бабуся зустріла його серед вулиці, питає:

— Нащо ти, Архипе, виїв мій мед?

— Їй-богу, я не їв! Їй-богу, я не їв! — божиться Архип, а в самого очі так і бігають то сюди, то туди.

— Хоч би ж ти не божився вже даром,— каже йому бабуся,— дивись, он у тебе й досі рукава в меду.

Архип зирк: справді, рукава його вимазані медом. Нема вже чого йому казати, то він стоїть мовчки та тільки очима лупає.

— Оце й не сором тобі у вічі мені дивитись? — соромить його бабуся.

А старий Кутувенко городив лісу коло свого двору, чує те та й каже:

— Добрі очі все перелупають.

Побіг після того Архип на майдан, знайшов хлопців, хвалиться:

— От у мене очі, так очі. Все перелупають!

Хлопці, почувши теє, та в регіт:

— То ж на злодія тільки кажуть так, дурний ти. То ж так із злодія сміються.